

Да го сваля отъ трона! Какъ е леко тѣмъ да жакатъ това. Но тѣ не знаятъ, че тия думи като ножъ пронизватъ сърцето ми! Та той е мой синъ! И какъ ще посегна на него? Какъ ще заповѣдамъ да го хвърлятъ въ затвора? Кой баща би могълъ да направи това съ собствения си синъ?

Но грѣхътъ на Владимира отъ день на день расте. Той иска да разпали пожаръ между народа. Той ще хвърли въ взаимна борба и взаимно изстребление езичници и християни. Държавата ще бжде изложена на голѣма опасностъ...

Не! Азъ това нѣма да позволя! Народътъ трѣбва да живѣе въ миръ и съгласие помежду си. Ако Валдимаръ не се откаже отъ желанието си да възврѣща езичесвото, азъ самъ ще сваля царската корона отъ главата му. Ще го сторя, колкото и да ми е свиденъ той.

II.

Но въпреки съветитѣ на баща си и молбитѣ на мнозина отъ боляритѣ, Владимиръ не се отказалъ отъ намѣрението си. Той възврѣналъ езичесвото и предалъ на езичниците много християнски църкви. Започнала се кръвопролитна борба между българитѣ езичници и християни. Тя взела много жертви. Царъ Борисъ хвърлилъ монашескитѣ дрехи и се отзовалъ въ Преславъ. Най-после християнитѣ взели надмошие и езичниците се подчинили.

Царъ Борисъ (събралъ боляритѣ около себе си, гневно вика):

Кжде е виновникътъ за народнитѣ нещастия? Кжде е тоя, който още смѣе да се нарича мой синъ? Стражари, доведете го!

Владимиръ (влязъ самъ съ наведена глава и мълчи).

Царъ Борисъ: Погледни ржцетѣ си! тѣ сж кървави! Крѣвъ лепне по тѣхъ! Народна крѣвъ! Ти хвърли народа да се бие и избива помежду си!

Боляри, шо да сторимъ съ него? Кажете! За него и тѣмницата е малко наказание... Но тамъ! Въ нея трѣбваше да лежи отдавна! Тогава, може би, шѣха да се избѣгнатъ тия нещастия.